

SLUNCE.

Ant. Nečas.

Tak si to asi lze představit, tu dlouho po slunci, které tak dlouho, dlouho se toulalo! Není-li, jistě by mohla být taková krásná, radostná slavnost slunce, tam na dalekém smutném severu, kde není ne sníh a sníh, tma a tma. — Slavnost vítání slunce, které se vrací!

Přišlo, slunce, přišlo! A sníh na horách i v údolích, kde ležely ho vysoké, nezměrné hradby, taje a mizí. Po pět měsíců tu ležel, kolem horských vesniček, jako krutá armáda obléhajícího, nemilosrdného nepřítel. A teď, jak zaleskl se první šíp vracejícího se slunce, když po prvé jejich královský dět se sesypal k zemi, sněhy tají. Horáci opouštějí své chalupy, a vycházejí ven. Hubení tkalci se smutnými očima protírají si zřetelně, nezvyklé tomu oslňujícímu lesku. Stojí na prahu, jeden na druhého kývají: "Už jde, jaro jde, vrací se slunce!"

A na všech věvech kolem leží jeho jas, všechno září hlasitou radostí, kterou vyvolalo to krásné, jasné dopoledne, tak radostné a sladce opojné jako mladé víno. — První špačci sedli na stromy, okukují budky, prostoučej uliční psů skakují po větvích. A malá družička dětská poskakuje po nesměle vyrážejícím trávníku jako kozlata.

Slunce, vrací se slunce!

Chalupy vyhrávají se labužnickými předtůně jara. Jejich bílé stěny září a drobná okénka v nich se leskla, jako když směji se oči člověka. A uvnitř klapaly stavy jakoby radostněji, zněly jako píseň s novou veselější notou.

Jen v jednom stavení mlčel stav. Oněměl před dvěma měsíci, když Bartoň, starý sedmdesátník, ale dosud čiperný jako mladík, od něho odešel, aby se více nevrátil. Nevěděl, že obléká svůj huňatý burnus s ovčí podšívkou naposledy, když vydal se oně smutné noci do města pro doktora. Venku bylo, že bys psa nevyhnal. Na metr sněhu, že mohl se do něho odvážit právě jen takový horák, jenom po kolena se brouzdat sněhem je kratochvíl. Ale sněhu bylo na metr, po silnici cesty byly zaváty a sněh pořádku padal a padal, jako by neměla mít konce ta strašná meteorice. Ale Bartoň vyšel přece. Stoula jeho stařenka, se kterou skoro po půl století těžce vydělával své sousto, jeho milá stařenka. — Úzkost sklíčovala celou jeho bytost při myšlence, že by jí měl ztratit.

V chalupě s nemoenou zůstala jen stará sousedka. Čekali, čekali, ale stařeček nepřicházel, ani doktor. Bylo ráno, poledne, a nikdo ani vidu, ani slechu po něm. A nepřišel. Stařenka zůstala opuštěna. Nikdo tu nebyl, kdo by mohl nebo chtěl jí pomoci a posloužit. Jen občas přiskočila některá venkovanka ze sousedství, aby jí podala vody a na rychlo upravila něco k jídlu. A stará nemoená žena jako by věřila v zázraky, nemohou pochopit, kam poděl se její staroušek, při každém kroku, který zavazněl v sínce, vztýčila hlavu: "Jde, jde!" vyřázala radostně. Ale on nešel. A den mjel za dnem, týden za týdnem a staroušek nepřicházel. Tu všela smutně hlavu a šeptala bezradně: "Už ho nevidím!"

Bylo co! tklivého v té staré lásce, hřející mírným teplem jako slunce posledních dnů jeseň. V takových okoralých, tvrdých duších venkovanů není času ani místa pro mladé bouře lásek, pro bujný, kvetoucí jejich máj. Od dětství do krohu přikování k své práci žijí spolu, nikdy si nevyznají lásku, ale také nikdy ji nelhou. Ale na dně v jejich duších to hřeje tiehým, mírným ohněm, který čim mírněji hoří, tím déle trvá. — Žde není v těch urovaných harmonických duších katastrof. Všechno jest vyrovnané a mírné, jako nesmírná rovina v mírné záti podzimní.

Po celé ty smutné dny, kdy venku ležely sněhy a slunce vyskočilo jen někdy z těžké oblohy, ležela stařenka, podobná více vyšechlé mušce, na svém loži. Jen někdy se rty její trochu vyjasnily úsměvem. To když vzpomínala na příští jaro, jeho sladkou záti a úsměv jeho slunce.

"Všechno bude dobře, jen až přijde jaro!"

A s oním instinktem, který májí všichni nemoeni, kteří vědí, že slunce je nejlepší lékařem, lze-li vůbec pomoci, hleděla netrpělivě vstříce prvnímu dnu jara, prvnímu tání sněhu. A jako by s tou myšlenkou vracela se její naděje, se ptala radostně: "A on přijde, jistě přijde!"

A konečně přišel ten první sluneční den, jasný a zářivý. Stařenka doplazila se k okénku a dívala se do kraje. Řetěz vysokých moených hor stál na obzoru. Zdálo se, jako by ti obři se koupali s rozkoší v této veliké zlaté lázni slunce, které plnou hrstí sypalo na jejich šedé, sněhem pokryté hřbety své šípky. Jejich boky už místy hnědly, lysiny na nich ukazovaly, že sněhy tají. Vzduch byl modrý a tak jasný, že bylo jasné viděti přesně, ostré linie jejich boků a vřeholů.

Starečka dívala se na ten veliký obraz Vzkříšení, který stál před jejíma očima jako jasné hlaholící sloka věčné písně přírody, vždy znovu omládající a obrozující se, a v jejich očích leskl se obraz tohoto nového mládí, silného a sebevědomého, nesoucího v sobě zárodky nového, nikdy nezničitelného života. A jak dívala se ven, cítila, kterák její hrud se nějak vlní, zornice páli. Ruce sepjaté, a naivním úžasem a zbožností dítěte dívala se k obloze, kde jako veliký věčný maják stála ta veliká oosa všeho živoucího, zlaté, stkvoucí slunce.

Zachvěla se a náhle pocítila závrát. V její hlavě jako by haslo a hlava jí klesala. Cítila, že jde uzkonce. A první den jara, který tak nedočkavě pozdravovala, přišel, aby rozloučil se s ní naposledy. — Hlava jí sklesla a mrtvé tělo se svalilo.

"On přijde, přijde!" Poslední její myšlenka platila starouškovi. Věřila, že přijde, jistě přijde. . .

A on skutečně přišel. . . Zrovna v den, kdy ona odcházela, zrovna v hodinu, kdy ho volala naposledy, se objevil, přišel si pro ni. Před chaloupkou stánu vřel a s něho vyskočil silný člověk ve vysokých botách.

Ze sousedství vyhnuli se všichni obyvatelé a obklopili vůz. — Tam ležel stuhlý Bartoň, zkroutěný a zmrzlý jako kost.

Vozka vykládal: "Jel jsem a viděl jsem hejna vran, která krouží nad polem. Jdu a vidím člověka, zmrzlého v sněhové závěži. Sněh roztál pod sluncem a ty černé bestie větrily kořist. Bartoň tam ležel schoulený do hromádky."

Byl lehký jako pírko, když ho skládali. V kapsě burnusu měl ještě láhvičku se zmrzlým lékem a škatulku s prášky. Odnesli ho do světnice a položili vedle stařenky. Tak dlouho čekala, až se dočkala. Věřila, že si pro ni přijde, a on přišel. V jasný den, kdy svítilo slunce, probouzely se stromy a vraceli se ptáci, kdy omládalala země, přišel si pro svou stařenku. Na tvář starěného ležel jasný, spokojený výraz, který tam zanechala vidina její posledních chvil. Jako by ta ústa se usmívala a tise se radovala: "Staroušek přišel!"

A venku hřýl jasný den, v barvách vždy jasnějších se ukazovala země probuzená, zmlhaná sluncem, na které tak čekala, jako stařenka na svého starouška.

Lidé vyhrávali se venku a po silnici starý poštoevský kůň rehtal vesele a jare, jako by cítil, že vrací se jaro, že už nebude se po prsa bredit sněhem. Staré oči koňovy se jen leskly, nozdry se chvěly tiehou radostí, stromy u cesty jako by radostněji zvedaly své větve jako raucna, toužící o bejmuti slunce, vracející se slunce, přicházející z dálky!

Dolů k pazderně rozběhlo se klubičko dětí, tanečnicki po vyřázející zeleni mladé, vlhké trávy. — Skotající celé odpoledne až do západu. A ještě pak, když usnulý, v mladých hlavách jiskřil veselý sen o trávníku, jaru a slunci, slunci, které se vrací!

VÁLKA.

Čižba Nová.

Sat. sat. hvízdaly šarpanoly vzduchem. Na nebi se ukazovaly bílé obláčky jako ovce a hned na to pod nimi se zaprášila země malými ledými vodotrysky, jako

když prudký dět dopadá na kaluž a v každém vodotrysku se skrývá slavní olověná kulka.

Třetí setnina osmého sibiřského střeleckého pluku ležela v kupěd posunutém polním opevnění. Ležela tam již osm dní. Unavené a otupěle sedělo mužstvo ve přístřeších. Jako člověk silně kmeny a nad nimi na dva metry vysoká ušlapaná země chránily je před střelami. Ale v úzké té prostore jejich údy ztuhly a byly těžké jako olovo. Vlhká půda v tlustých vrstvách lpěla na jejich pláštích a tvořila na jejich botách neforemně chuchvalce. Vzduch páchl ztuchlinou a půda se lehee chvěla, když v hmoždířové baterii napravo střelilo jedno dělo po druhém.

Velitel setniny, setník Sergěj Sergějevič, stál s poručíkem Azovem v zákopu u výhledu, opíraje se o val. Měli u očí dalekohledy a stále se dívali před sebe. Sedě a pustě rozkládala se před nimi step. Za vršky, které ohraničovaly obzor, leželi Japonci. Z jejich opevnění nebylo nic vidět, jen záblesky děl a lehké stoupání kotoučů dýmu prozrazovalo jejich posty.

Sergěj odložil sklo a obrátil se k Azovu. Jeho oči byly znaveny namáhavým pozorováním. "Budeme-li tu tak ležet ještě dlouho, nevyvedu již setniny z přístřeší do ohně. Kde jsou zakopáni japonští střelci, jest u boha. Nu, rozhodně je lépe, utkáme-li se s nimi, než aby nás zde svými houfnicemi..." Umkl. Několik set metrů před nimi se zaprášilo obrovské mraeno dýmu a země, a když kouř se rozplynul, ležela před nimi hluboká brázda, způsobená nepřátelským granátem jako vlna, způsobená jedoucí proudou lodí.

Setník zváněl. "To platí nám. Pojďte." Šel několik málo kroků stranou, odkud volně viděl dozadu. Ale již povstal také za opevněním vír prachu a kouře. — "Odkryli nás tu a nastrelují děla!" Pohlédl k nebi. Za nimi se nyní obzor rozjasnil, na místo sedých, mlhavějších mraků nastoupila světlá stěna. "Proklatě! Odrazíme se asi znamenitě od světého pozadí. V pěti minutách nás budou mít." Skočil k telefonu a zavolal hmoždířovou baterii. "Zde přístřeší V. 8. Japonská houfnicová baterie tvoří vidlici na nás. Prosim o odvedení ohně." Odpovídal. Setník zbledl. "Psi zaběhli," zasyčel mezi zuby, "nechtějí nám pomoci. Střílejí na ně také."

Zase se zaprášilo před nimi. Nyní to již bylo sotva dvě stě metrů od opevnění. Mléky se opírali o ba džeťonci o val a hleděli vstříce záhubě, jež je stále úže obklopovala jako voda, která stoupá ke spoutanému člověku, ke kolenům, na prsa, na krk... teď se vlevá do úst a do nosu. Nyní dopadl granát stopadesát metrů za opevněním, pak sto metrů před ním, sedmdesát pět metrů vzadu, padesát metrů vpředu, dvaacet pět vzadu. Tu náhle zasměl temný rachot v jedné čáře s důstojníky. Kusy země padaly jim do tváře. Střela zasáhla násep. Utekli se do nejbližšího přístřeší. Bhoštějné a tupě s ručnicí mezi koleny sedělo mužstvo.

Sergějevič rychle se na ně podíval a sedl si s Azovem vedle výhledu. "Připravte se na smrt," obrátil se ke svému poručíkovi. "Žlutí nyní znají dokonale vzdalenost a svými granáty prohledají celý val. Vypočítejte si, jak dlouhý život nám zbývá." Zachytili Azoavě pohled ke stropu. "Neoddávejte se zbytečným nadějím. Metry tlustou vrstvou země prorážejí granáty jako vodu a silné trámy se lámou jako sirky. Před lety jsem viděl na petrohradské střelnici paubu našich houfnic. V jednom přístřeší bylo zavřeno padesát beranů. Po výstřelu jsme tam jeli. Granát tam vyřil hluboký třehtýř a z něho se vznášel mrak jedovatých plynů, takže jsme musili čekat hodinu, nežli jsme mohli k němu. Tu leželi berani z části strašně zahaveni rozbitým dřevem a jiní bez vůdčího poručení se stočovali krky, vyplazenými jazyky a očima obrácenými, že byla vidět jen krví podlitě běhmo. Usmrtil je tlak vzduchu a jedovatý dým."

Venku stále se ozývaly bez přestávky výbuchy po výbuchu a granáty rozorávají pátu hlubokými brázdami. Mladý poručík byl bled jako mrtvola. "Pojďte ven, setníku, až aspoň padnem jako muži v otevřeném boji. Tlačil jsem se

do této války, dal jsem se přeložit od svého polského pluku, který stál na strážní na německých hranicích, sem, myslím jsem na otevřený boj, na jásavý útok se šavli v pěti a teď se mám zde dát bez obrany zabít, svázán na rukou a nohou jako beran!"

Setník ukázal ven. "Jděte! Tam je jistá smrt. Padnete zbytečně. Něco málo naděje zůstává nám jenom zde." Mužstvo počínalo se znepokojoovat, někteří křičeli, jiní snímali g prsou obrázky svatých a pohybovali rty, vroucně se modlíce. Azov vyskočil a díval se zoufale na Sergějeviče. Seděl pchýlen němě a nehybně s pohrdavým, ledovým úsměvem kolem koutků úst. Azov se vrhl k výhledu. Ale nežli se dostal na vzduch, praskl strop. Kolikolem rozrázil se náhle oslňující jas, úzká prostora se naplnila zeleným světlem, jež ozařovalo šleňné znetvořené tváře. Rachot vybuchujícího granátu se smísl s jediným nečlánkovaným výkřikem.

Azov cítil, jak byl ve vysokém oblouku svržen pryč, a pak pozbyl vědomí. Když prociit, ležel pokryt hroudami a jeho hlava byla jako se skřípeci zachycena roztrštěným trámem. Nemohl se pohnout a ostré trisky mu vnikaly do hlavy. Z hlubokého třehtýře, který vyřil granát, vystupovaly husté kotouče dýmu, smíseny se zápachem krve a spáleného masa. Pomalu se šířil jedovatý mrak po zemi, usmruje vše, v čem byl ještě záblesk života. Jako hrozný had lezl po těle důstojníkově. — "Zardousilí nás jako jehňata," chvěly se jeho rty v bezmocném vzteku, zatím co smrtící dým mu vnikal do nosu a úst.

Změny v těle.

Naše tělo stále se mění. Jest utvořeno z malíčkých buněk, množících se, rostoucích a hynoucích. Potrava udržuje je při síle. Pokud nemůže dáti tělu tolik výživné potraviny, co jí potřebuje, udržujeme je silným a zdravým. Každý přestupek proti zdravosti v jídle a pití jest stihán pokutou: buněk více zmirá než povstává a tělo hynie. Jakmile pozorujeme, že ubývá nám chuti k jídlu, a tělesné síly a duševní svěžesti, máme hned vzít Trinerovo Léčivé Hořké Víno, neboť ono rychle vyklidí z těla všechny škodlivé látky, dá mu novou sílu a lásku k životu. Ono upraví chuť k jídlu, přispěje k zažití pokrmů, odstraní záepu a její následky. Cena \$1.00. V lékárnách. Jos. Triner, velko-výroba léků, 1333-1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Napříte-li bolestné místo a pak natřete Trinerovým Linimentem, bolest z pravidla rychle se ztratí. Cena Linimentu 25 a 50c, poštou 35 a 60c. — Advertisement

Doctor E. Capek

Český Lékař a Ranhojč SCHUYLER, NEB. Phone 77. Moji nemoeni mohou najiti ošetření v české soukromé nemocnici p. Prokešové ve Schuyler, Nebr. 23tf

LUXUS BAR!!

Jno. M. Fixa majitel. Čís. 111 sev. 16. ul., naproti postě. Vytěčné Krugové "cabinet" pivo stále na čepu. Na sklade všeho druhu import a domácí lihaviny, znamenitá vína, jenné doutníky. 6 tf.

Jan Yirák

český pozemkový a pojišťovací jednatel. Čižba kraján! Kdo bysto si přel prodal aneb koupil majetek, nyní mám ex prodej velký výběr krásných a bohatých majetků; též i farmy. Půjčují proti ohni, torakú a vš bo všem vichřicím, pronajímám domy, obstarávám vřtaky a knih a kontrakt. Přijďte a prohlédněte si tyto krásné a bohaté majetky, než koupíte jiné. — Milsedk Vím posloužim. Úřadovna: 1241 18th 16. ulice. Telefon: Douglas 3258.

Pozor na zrak! Měla na oči připravujeme die nejnovější metody. Máte-li slabý zrak, neodkládejte, bude to jen ku vašemu prospěchu. Bolení hlavy, závrat od strani často dobře přizpůsobené brýle. Tisíce lidí jsme uspokojili. Ceny mírné. 28 tf. A. Cecha & Oldřich Cecha, registrovaní čeští optikové 1248 So. 13. Street, Omaha

Frank Svoboda Umělecký závod POMNÍKOVÝ Největší sklad pomníků ve Spojených Státech 1215-25 So. 13th Str. OMAHA, NEBR. Phone: Office: Douglas 1872. Residence: Douglas 5216.

FRANK YUN vlastní čistě a hojně zásobený řeznický a uzenářský obchod V ČÍSLE 2206 JIŽ. 16., OMAHA. Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a za ceny nejlevnější. Veškeré výrobky uzenářské též se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 3422.

Pozor! Pozor! Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte ji nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřesvědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počkáním, zabránit možnému případu neštěstí. Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Nejlépeším místem k nakupování stavebního dříví, jest česká dřevařská ohrada. Chicago Lumber Co., na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 49tf. Čeští prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

DOBŘE PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK FREMONT BREWING CO. FREMONT, NEBRASKA, vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti, jest nejbližší importovanému. Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaru a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta líhu a jest doporučován mnohými lékaři. Chečte-li sobě pochtutnat, objednejte sobě jednu bednu.

Grocery obchod V ČÍSLE 1242 JIŽNÍ 13. ULICE (každému známý Svačinův štor) nyní nově upraven a vesele čerstvými zásobami všeho druhu grocerie zásobil nový majitel JOSEF J. SCHNEIDER Veškeré zásoby jsou saručeny a budou prodávány za ceny tak nízké jako jsou ve městě. Zboží se dovážá a objednávký možno učiniti též telefonem. Zavolejte Douglas 1824.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co. PRODÁVÁ VE VELKÉM llačené, vyráběné a lakované plechové nářadí. — Cínovaný plech, železný plech a kované zboží. — Ostrnatý drát, hřebíky, nožičské zboží, bicykly, střelné zbraňe, rábuje a sportovní zboží všeho druhu. 9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Kavárna a Restaurant SLAVIE Právě česká kuchyně. Krásným zavitavím do Omaha nebo posloužiti čistými pokuj. Vše úplně nově zařizeno. První "Pakroka Západu." FRANK BOUTIN, majitel. Pěkné zařizování HOSTINEC — vlastní — Frank Smerád 16. a William ulice Omaha, Neb. Vytěčné Motaševé lásk, jakot i pravé importované plechové nářadí na čepu. Kuchařovna vína a nejlepší lihaviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusok stále při ruce.